

[Hanne Reintoft.]

dagpengereglerne i en nok ikke alt for fjern fremtid, når socialdemokratiet antagelig igen får indflydelse på regeringsmagten.

Karensdagene må og skal afskaffes, jeg er ganske enig med forslagsstillerne. Jeg kan heller ikke forstå, at der ikke efterhånden er forståelse for det i regeringspartierne, når der kan henvises til, at de er afskaffet i vores arbejdsløshedsforsikring.

Jeg håber samtidig at kunne få socialdemokratiets støtte til det ændringsforslag, jeg har bedt om at få fremsat til socialministerens forslag om sygedagpenge, så der kan udbetales dagpenge, når man mister en halv eller en hel dagløn ved at søge læge, gå på skadestue, poliklinik eller røntgenambulatorium. Samfundet pådrager sig i forvejen et stort ansvar ved de alt for lange ventetider her, og det er ganske urimeligt, at visse ofte i forvejen dårligt lønnede samfundsgrupper, nemlig de timelønnede, skal sætte løn til på noget sådant, mens andre grupper kan have den tryghed, at det ikke koster dem noget. Det lægelige serviceapparat på vores arbejdspladser er i forvejen så ringe, at problemet netop accentueres for arbejderne.

Med hensyn til dagpengenes størrelse er vi ikke og kan vi ikke blive enige med socialdemokratiet om, at $\frac{9}{10}$ -reglen giver en egentlig dækning for tabt arbejdsfortjeneste, mens vi selvfølgelig kan blive enige om, at den er bedre end den nuværende. Virkelig social tryghed er og bliver, at man ved ufor-skyldt indtægtsstab, det være sig på grund af ledighed, ulykke eller sygdom, kan være sikker på ikke at få sine indtægter beskåret, og en virkelig dækning kan ikke være ringere end 100 pct. af indtægten i fag eller branche; helst skulle vi frem til 100 pct. af den pågældendes egen indtægt.

Når vi drøfter arbejdsløshedslovgivningen, argumenterer man altid med, at det påfører særlige udgifter at gå på arbejde, udgifter, man sparer under ledighed. Dette argument holder ikke, og i tilfældet sygdom er det ganske uanvendeligt, da alle ved og det meget let kan dokumenteres ved forskellige undersøgelser, at det tværtimod påfører ekstra udgifter at være syg.

Vi må på det bestemteste fastholde, at en 100 pct. dækning er og bliver et mål, der må nås; det er også et kray, der stilles af lønmodtagerne.

Jeg har selv flere gange stillet ændringsforslag her i tinget, der altså desværre endnu ikke har kunnet vedtages, om, at satsen for forsørgere og ikke-forsørgere bliver ens med hensyn til dagpengene, og kan selvfølgelig kun varmt støtte, at socialdemokratiet foreslår dette nu, ligesom vi fuldt ud kan støtte, at grænsen for det antal dage, sygedagpenge kan oppebæres, ophæves.

Det vil dog indebære, at vi får en fornøftig revision af vores revalideringsapparat både med hensyn til lovgivningens tilbud og med hensyn til hurtigere og effektivere administration. Ophæver man begrænsningen for, hvor længe der kan udbetales dagpenge, må man samtidig indregne de udgifter, det vil give at gøre revalideringsapparatet mere funktionsdueligt. Det samme gælder jo pensionstilkendelsen, der ikke mindst for invalidepensionernes vedkommende kan trække ud i månedsvis, ja, vi har eksempler på i årevis.

Lad mig her minde om mit forslag om hurtigt arbejdende lokalt nedsatte pensionskomiteer bestående af såvel folkevalgte som specialister med let adgang og med let adgang for ansøgeren til at tale med en sådan lokal komité og forklare om sin tilstand og sine problemer.

Lad mig til slut beklage, når nu socialdemokratiet kommer med et forslag, der er et fremskridt, at så de socialdemokrater, der var mest betænkelige ved sygekassernes afskaffelse, ikke har tanker om en demokratisering, om en anden form for folkelig administration, for vi var jo ganske enige om, at det var meget betænkeligt, at man nedlagde denne form for folkelig administration af sygekasseapparatet.

Der skulle kunne findes et tilsvarende eller et måske mere demokratisk apparat, et mindre korrumperet apparat end sygekasseapparatet, og jeg vil igen henvide til, hvad vi har sagt om, at netop de store dagpengeydelse udmærket kunne administreres på de store arbejdspladser og af fagbevægelsen.

Fordi et engang demokratisk apparat som sygekasserne, der var blevet mere eller mindre korrumperet, afskaffes af en reaktionær regering, behøver vi jo ikke at opgive at arbejde henimod en højere form for demokrati med en mere ægte medleven end i det, man måtte opgive, fordi man ikke havde gjort det demokratisk og dygtigt nok. Lidt